

Mátyás király és a faültető öreg

Mátyás király, ahogy jött-ment az országban, egyszer meglátott egy öregembert, ahogy a kertjében fát ültetett.

- Kinek ülteti azt a fát? - szól oda neki. - Hiszen maga már annak a terméséből sohasem eszik.

- De remélem - válaszolta a szegény ember -, ha megsegít az Isten, még én is ehetek belőle. Aztán meg jó lesz az unokáimnak.

- No, szeretném én azt látni! - mondta Mátyás király. - Ha megéri az első termést, hozzon kóstolót nekem is Budára, a palotámba.

Akkor ismert rá az öregember, hogy ez maga Mátyás király volt. Hát lekapta hamar a süvegét, de akkora a király már messze járt.

Telt-múlt az idő, szép fává fejlődött, meghozta az első termést. Az öreg kiválasztott három szép körtét, és felvitte a királynak. Ahogy odaér, az ő nem akarta beengedni. Mondta neki, hogy a királynak ígérte a három szép körtét, azt akarja bevinni. A strázsá erre azt felelte, hogy jól van. Ezért biztosan kap majd valami nagy borraivalót. Hát beengedi, ha megfelel vele. Mit volt mit tenni, a szegény ember beleegyezett. Mátyás király pedig meghallotta belülről, hogy mit beszélnek odakint. Megköszönte szépen az ajándékot, aztán adott érte három kis pofont azzal, hogy ezt jó erősen felezzék meg az őrről. Az öreg lement, aztán két akkora pofont kevert le a strázsának, hogy még a kalap is leröpült a fejéről.

Mátyás király jót nevetett az ablakban, visszahívta az öreget, és dupla borraivalót adott neki.